Dossier på **13.03.74** - 67351

Louis Jesus Sanchez

Uddrag af det. Martin Stones og off. S. Hollings rapporter, 7 & 8. juni 1992.

--- kaldt til Harrison High --- Skolens lokaler var helt ødelagt af branden --- Pedellen opholdt sig sandsynligvis sovende på sit kontor --- Benzin og kemiske tændvæsker i små beholdere --- forbundet med ledning --- død af røgforgiftning

--- Liget i garagen identificeret som Karen Staley, gift med Irving Staley, underviser på Harrison High, der dagen forinden blev ramt af ildspåsættelse --- kompliceret tændingssystem --- ledninger --- anholdte set rode i den nedbrændte garage --- tilstod efter kort forhør --- planer over ildspåsættelsen, med anholdtes fingeraftryk sendt til Irving Staley.

Fængselspsykologens rapport, dr.psyk. Helen Iskowitz, 23 august 1992.

Psykisk evaluering af emne, Louis Jesus Sanchez.

Dataliste:
Emnet er opvokset i lavindkomstfamilie i Atlantas etniske bydel, College Park.
Ingen uddannelse ud over obligarisk skole, ufærdig High School uddannelse.
Noteret med arbejdssted på tankstation fra 1990-92.

Intelligenstest:
Emnets intelligenskvotient blev målt til 112 (100 middeltal).

Resultat af personlighedstest:
Den tiltalte udviste flair for den kognitive del af testene. Han har flair for logik, systemer og er særdeles god til at drage rationelle slutninger. De største problemer i denne del af testen er rent forståelsesmæssigt. Den undersøgte lider af dysleksi (ordblindhed) og er derfor ikke altid i stand til selv at drage mening ud af spørgsmålet. Når de bliver læst for ham, har han dog ikke nogen problemer.
Den undersøgte fremhæver selv at være god til teknik, kemi, fysik og musik. Det passer meget godt overens med den rationelle del af testen.
I den emotionelle del udviser den undersøgte nogle afvigende træk. Den undersøgte synes ikke at have en fast afgrænset opfattelse af begreber som 'omsorg', 'smerte', 'medfølelse', 'kærlighed' osv.. Han 'ved', hvad det er, men kan på spørgsmål som fx. hvordan det føles at få eller give omsorg, ikke give noget svar. Han har en oplevelse af sorg og svigt, men forstår ikke helt at identificere følelserne som det, de er. Han oplever det som ubehag og bliver forvirret og vred mere end ked af det.
Det er tydeligt i testen, at den undersøgte ikke har en høj selvvurdering.
Han har en dårlig opfattelse af sine egne evner og svagheder. Reagerer meget heftigt på mine forsøg på at ændre hans billede af, hvem han er. Ønsker ikke at få pillet ved sit verdensbillede.

Den undersøgte er ikke uden følelser, men kan ikke håndtere dem, og har derfor på et tidligt stadie opgivet at forstå eller tage sig af andres følelser.

Konklusion:
Emnet er i en sådan mental tilstand, at emnet er i stand til at forstå sin straf.

Uddrag af første samtale mellem Helen Iskowitz og Sanchez

HI: Louis .. det, der skal foregå idag og de næste gange, er at jeg skal have et så rigtigt - eller snarere: nøjagtigt - indtryk af dig som muligt. Jeg skal vurdere to ting: om du har forstået din forbrydelse og om du forstår den straf du kan få. En dødsdom er jo en alvorlig ting.

LJS: Er det? Det er jo første gang for mig [griner lidt for sig selv] ... Jeg havde faktisk ikke regnet med det her.
HI: Havde du ikke regnet med, at du kunne få så hård en straf?
LJS: Det var ikke det, jeg mente.
HI: Undskyld Louis, jeg må have misforstået dig.
LJS: Jeg er ikke så god til at udtrykke mig. Det jeg tænkte på var, at jeg ikke havde forventet, eller overhovedet tænkt på, at jeg var en af dem, der skulle i fængsel. Jeg kender nogen, der har været i fængsel, men jeg har aldrig stjålet noget eller været med i bander. Det har jeg altså ikke..
HI: Jeg tror dig Louis. Du er jo heller ikke tiltalt eller dømt for sådan nogle ting. Det drejer sig om at sætte ild til biler og bygninger. Også så folk dør af det.
LJS: Det var jo ikke sådan det skulle være. Det var ikke planlagt at den gamle idiot drak sig i coma på sit kontor, eller at hende gimpen skulle komme. Det var *ham,* der skulle have været der. Det hele virkede. Det var bare hende.. hun var helt forkert..
HI: Hvad var det, der virkede, Louis, og hvad var der forkert ved hende?
LJS: Jamen forstår du ikke? Det var ikke meningen, at hun skulle komme. Jeg havde regnet det hele ud .. der er ikke nogen, der forstår det. Det hele var regnet ud. Jeg skulle vise ham, at jeg godt kunne. At jeg ikke var så dum, som han sagde. At han skulle kunne lide mig, som han gjorde før han sagde alle de ting om mig. ... Det sidste han skulle se, var at jeg var dygtig.
HI: Du havde planlagt det hele?
LJS: Ja, selvfølgelig: en blind switch, propylalkohol, tre tændsystemer, kobling mellem tændspole og benzintanken (og viskeren, med et farvel-skilt!) [Louis eftergør en vinduesviskers bevægelse med højre hånd og smiler fjoget]. Jeg havde endda sendt planerne til ham, så postbuddet kunne komme med det ½ time for sent! Jeg skulle vise ham, at jeg var ligeså klog som de andre.
HI: Hvorfor skulle hr. Staley ikke mene du var så klog som de andre?
LJS: Ja, fordi jeg ikke kan læse og skrive for helvede [vred]. Og det gjorde han nar af - overfor hele klasse.
HI: Du er ordblind Louis .. det betyder ikke, at du er dum.
LJS: Fortæl det til de andre. Til min far. De siger alle sammen, at jeg er dum. Men jeg er ikke dum. Jeg kan bare ikke det med bogstaver. Jeg bliver så forvirret .. og de driller .. hvorfor skulle hr. Staley også drille? Grine af min opgave...
HI: Blev du vred på ham?

LJS: Jeg skulle vise, at jeg var dygtig, at jeg kunne gøre det. Og jeg skulle vise den dumme skole, at jeg kunne. Jeg læste selv i avisen, at brandvæsnet ikke havde en chance. Og at det ville have været umuligt for nogen at nå ud af bilen. Så det var to sucesser, hva? Jeg fik vist ham, at jeg kunne - at jeg er dygtig....

Uddrag fra retsprotokollen, dommer Virginia Fowler, 9. marts 1993

Thi kendes for ret i appelsag:

Borgerne i Georgia mod Louis Jesus Sanchez.

Tiltalte findes ***skyldig*** i 1 tilfælde af mordbrand, 1 tilfælde af ildspåsættelse med døden til følge.

Louis Jesus Sanchez dømmes hermed til døden i den elektriske stol.

Eksekvering vil ske efter gældende praksis i staten Georgia.

Appelbrev, Donald Sorensen, 1 april 1995.

Til præsidenten Zell Milder
Fra Donald Sorensen, Shell på Church og Creston, Doraville.
Om Luis

Jeg skriver fordi at Luis er god nok og da han arbejde her var han meget dygtig med teknik og sån noget.
Jeg ved ikke om det er rigtigt at han har gjort de der skidt ting, men han er ikke en skidt knægt bar fordi han er lidt mærklig.
og han kan godt arbejde her igen, siger min kone

farvel, Donald

PS vi har tilbud i denne uge på olieskift så hvis hr. president vil komme, skal han være så velkommen. Og en lille en er der vel og til.

[Vedlagt brevet er en folder med reklame for tankstationen. Brev, kuvert og folder er mærket af olieplettede fingre.]

Fængselslægens undersøgelse, læge Mark Oslin, 4. maj 1995.

Louis Jesus Sanchez. Mand, hvid - hispanic. 21 år. 1,74 m. 72 kg.
Middel bygget, lille af vækst. Høj motorisk evne. Godt syn og god hørelse.
Ar efter brandsår. Lider af migræneanfald.
Ingen yderligere kendt sygehistorie.

Emnet er i tilstrækkelig fysisk form til at modtage sin straf.

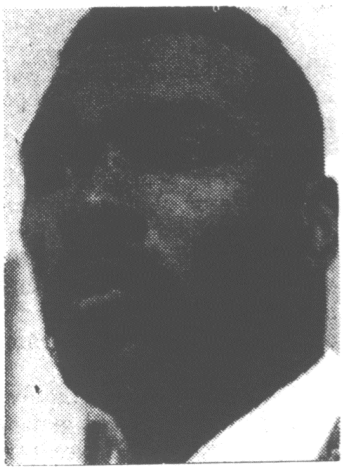

Dossier på **13.02.69-**42245

Lee Rudder Washington

Uddrag af politirapport, off. James Kirkland, East Point, 24. august 1992:

Anholdte Lee Rudder Washington sættes i forbindelse drab på adressen 36 Taylor, East Point, Atlanta.

I opgangen, 36 Taylor, fandtes 23. august kl. 23.30 liget af ms. Patricia Bellmoore liggende i opgangen og liget af mrs. Dorothy Schilling siddende i en stol i sin lejlighed i stueetagen.

Ifølge lægerapporten havde ms. Bellmoore, 38, fået adskildt højre underarm fra kroppen 8 cm under albuen ved hjælp af et direkte skud gennem armen af et kortløbet haglgevær. Ms. Bellmoore var død umiddelbart efter ankomsten til East Point General Hospital. Mrs. Schilling, 64, blev ramt i hovedet af skud fra samme våben som ramte ms. Bellmore. Hun blev identificeret af en nevø.

På diskoteket Axis i Atlanta centrum blev samme nat efter slagsmål anholdt mistænkte Lee Rudder Washington, der på sig havde det våben, der senere af politiets teknikere blev identificeret som drabsvåbnet.

Ifølge **øjenvidneforklaring**, var følgende sket:
Anholdte Lee R. Washington havde opholdt sig i området ved Taylor og Pearl. Da ms. Bellmoore returnerede fra sit arbejde i en nærliggende drugstore, havde anholdte trængt ind i opgangen og angiveligt grebet om hendes taske, der indeholdt kassebeholdningen fra forretningen. Ved modværge havde anholdte affyret sit våben mod ms. Bellmoores arm. To vidner dukkede nu op, mrs. Schilling fra sin lejlighed i stueetagen og ms. Bellmoores 12-årige søn, Jonathan, på 1. sal. Washington havde tiltvunget sig adgang til enkefru Schillings lejlighed, hvor han havde affyret sig våben mod kvinden, der var i færd med opkald til politiet. Jonathan Bellmoore tilkaldte politiet, men var derefter gået i chok og blev efter politiets ankomst tilset af læge.

På diskotek senere samme aften havde en gæst angiveligt danset 'udfordrende' overfor anholdtes dansepartner og episoden var endt i slagsmål med politiets indgriben. Jonathan Bellmoore identificerede senere anholdte som drabsmanden ved anmindeligt vidnekonfrontation.

Fængselspsykologens rapport, dr.psyk. Helen Iskowitz, 13. dec. 1992.

Psykisk evaluering af emne 130269-89655, Lee Rudder Washington:

Dataliste:

Emnet er opvokset i lavindkomstfamilie i Atlantas sorte bydel, College Park.
5 søskende, fader flytter, da Lee er 3 år. Moder indlagt efter husspektakler, senere behandlet for dårlige nerver. Stedfader dømt gentagne gange for småkriminalitet, bl.a. vold.
Ingen uddannelse ud over obligatorisk skole, der ikke blev fulgt med større opmærksomhed.
Ikke noteret med arbejdssted siden skoleafslutning.
Flere tiltalefrafald for vold, tyveri og ran.
Afsonet ialt 1½ år i ungdomsfængsel og ½ år i Statsfængslet for forseelser af samme art.

Duelighedsinterview:

Emnet oplyste at være god til våbenbrug, fysisk udfoldelse, indbrud, intimidering, biler, dans og 'erotiske forhold'.

Intelligenstest:

Emnets intelligenskvotient blev målt til 89 (100 middeltal).

Resultat af personlighedstest:

Den undersøgte er meget modvillig i testsituationen. Han synes, at det er spild af hans tid. Lee har problemer med stort set alle dele af testen. Dette skyldes både hans mangelfulde engagement, men også hans forholdsvis lave intelligens. Ved afprøvningen af hans evne til rationel tænkning, viser sig en tydelig tendens: kan han ikke med det samme gennemskue opgaven, vælger han en tilfældig løsning uden yderligere forsøg på at løse problemet i opgaven.
Lee løser de konkrete opgaver bedre end de abstrakte.
Den emotionelle del af testen viser megen aggressivitet og vrede. Det er lidt svært at vurdere hans generelle opfattelse af mennesker omkring ham. På mange af mine spørgsmål omkring netop mellemmenneskelige relationer nægter han at svare, fordi han "synes det er for åndsvagt". Bliver tydeligt vred og truer mig verbalt.

Hans sprog, forsvarsmekanismer og motiver er primitive og behovsorienterede. På mange måder har han et barns hjerne, motiver, indsigt og behov spærret inde i en voksen krop.
Der skal dog ikke stilles spørgsmål ved, om Lee forstår, at han har begået en ulovlighed. Det er han klar over, han synes bare ikke, at det er hans skyld.

Uddrag af samtale nr. tre mellem Helen Iskowitz og Lee Rudder, 14. jan 93.

Cand.psyk. Becky Sadler er bisidder.

LRW: Hvem er nu det?
HI: Det er Becky, Lee. Hun skal følge vores snak i dag og måske igen senere.
LRW: Hvor mange forbandede gange skal jeg da blive ved med at komme her?
HI: Kan du ikke lide at være her, Lee?
LRW: Bedre end at brække en arm på langs, men hvad skal det gøre godt for?
HI: Jeg har forklaret, at det er nødvendigt at lære dig bedre at kende, før der kan fældes en dom over dig. Disse samtaler lærer mig at forstå dig bedre, og ..
LRW: Forstå mig? Du forstår ikke en flyvende papskid, makker. Ved du de kalder dig Slagteren på Dødsgangen? Jeg skal ikke hjælpe dig længere, end jeg kan kaste dig. Hvis du skal dømme mig til el-skamlen, må du sgu selv gøre det.
HI: Jeg vidste ikke, at jeg bliver kaldt Slagteren. Er det det du føler jeg gør - slagter dig?
LRW: Jeg er sgu da ligeglad. Mød mig udenfor det her kontor og jeg skal vise dig, hvad jeg 'føler' [tager sig i skridtet og gestikulerer et klart budskab]. Og du må godt tage hende der med. No problem.
HI: Nu tror jeg vi er kommet lidt væk fra emnet. Vi er ikke her for at tale om dit underliv. Vi har før snakket om det, der skete den aften, men nu kunne jeg godt tænke mig at høre lidt om, hvordan du tænker omkring dine ofre idag?
LRW: Send lige den en gang til gennem forstærkeren, moster. Den fangede jeg ikke helt
HI: Hvad føler du, når du tænker på, at ms. Belmoore har efterladt sig en søn på nu 13 år?
LRW: .. Det ved jeg sgu ikke. Hvad fanden betyder det? Måske var hun bare en skrigende luder, og jeg har i virkeligheden gjort knægten en tjeneste. Hun sku' bare ha' holdt sin forbandede kæft og ikke prøvet at tage geværet fra mig. Hun var fan'me selv ude om det.
HI: Var hun selv ude om, at blive skudt af dig?
LRW: Ja, sgu. Det havde du nok ikke troet, hva? Hun havde ikke fattet gadens lov. Og så ripp! .. mister man fodfæstet, du. Men selvfølgelig er det hele min skyld; du fatter ikke en skid. Du er en dum ko.
HI: Der er ingen grund til at kalde mig en ko, Lee. Lad os lige holde fast i, at JEG ikke er skyld i nogen af de ting, der sker DIG, Lee.
LRW: Næ, nej. Du er selvfølgelig fuldstændig uskyldig, lissom de der angler i kirken..
HI: Engle, Lee.

LRW: øh... og fuldstændig ligeglad. Alle er ligeglade. Ko.
HI: Hvorfor er du vred på mig nu, Lee?
LRW: Fordi du ikke forstår noget. Du sidder bare der og snakker om at 'føle' og bla bla bla. Hvem fanden føler noget for mig?
HI: Øh.. Lee, jeg tror ikke helt .. Du virker..
LRW: Kom med noget mere af alt det bla bla. Forstår du ikke, at de to kællinger selv var ude om det, og det er deres skyld jeg sidder her nu? Jeg ville have pengene, og jeg havde ikke skudt nogen, hvis ikke de var begyndt at råbe og skrige. Den gamle sæk prøvede på at ringe til politiet! Hvad skulle jeg gøre? Jeg advarede hende. Jeg går sgu ikke sådan rundt og skyder folk, der ikke irriterer mig først. Men det er jo alt sammen ligemenget, jeg er jo bare Lee Rudder Washington. Vidste du, at der engang var en præsident, der hed Lee Washington?
HI: Hed han ikke George Washington?
LRW: .. For helvede. Hvad fanden rager det mig, hvad sådan en hvid røv hedder .. Miss Iskowitz .. der er nok ikke nogen, der vil gifte sig med sådan en klog sæk, hva, kuldefisse!?
{Lee virker tydeligt ophidset og truende og samtalen må afbrydes. Det lykkes åbenbart for Becky at føre en kort samtale med Lee på vej tilbage til cellen, hvor han ikke hidser sig yderligere op.}

Appelbrev, Edward Manning, 3. juli 1994

Til Zell Miller, Georgias guvernør.

Jeg skriver fordi det er kommet mig for øre, at De nu sidder med den endelige afgørelse af Lee Rudder Washingtons skæbne.
Lee har været indsat i det ungdomsfængsel, hvor jeg leder sagsbehandlingen. Men når jeg her skriver, er det ikke i min egenskab af sagsbehandler og psykolog, men som en, der har mødt personen Lee.

Lee er en hård og barsk fyr at være på kant med, men han har nogle bedre sider. Jeg vil ikke påstå, at jeg kom tæt på Lee, men jeg mener at have opnået en vis forståelse for ham. Lee føler sig svigtet og forrådt af alle og er derfor ikke særlig motiveret for at fungere sammen med andre.
Der er dog en undtagelse herfor. Og det gælder de fysiske udfoldelser, som Lee sætter stor pris på, og som har et stor talent for. I football-spillet så jeg, at Lee forstod noget af den team-spirit, der skal til for at fungere på et hold. Den ånd, der måske kan lede videre til holdånd også udenfor sporten. Selv om han er meget dygtig til sport og udfoldelse fysisk, forstår han, at han ikke kan vinde alene, og det lykkedes at opbygge et samarbejde og der begyndte at blomstre kimen til et venskab og sammenhold, Lee aldrig havde oplevet før.

Jeg ved Lee i pressede situationer kan være farlig, men jeg mener at vide, at han ikke er uprovokeret voldelig. Lee har haft utur med sin opvækst og med sin begavelse, men jeg mener ikke det er for sent for Lee at finde en hylde, hvor han passer og ikke føler sig truet til at skubbe alle andre ned fra.
Lee skal ikke i stolen, han skal i selen.

med venlig hilsen, Edward Manning.

Uddrag af retsprotokol, dommer William F. Holding, 19 januar 1993:

Thi kendes for ret i appelsag:

Borgerne i Georgia mod Lee Rudder Washington.

Tiltalte findes ***skyldig*** i 2 tilfælde af drab, overfald med ladt våben, ulovlig indtrængen og ulovlig våbenbesiddelse.

Ved strafudmåling tages i betragtning voldens særdeles grove karakter.

Lee Rudder Washington dømmes hermed til døden i den elektriske stol.

Eksekvering vil ske efter gældende praksis i staten Georgia.

Uddrag af fængselsinspektør Richard Warrens rapport, 25. april 1995:

--- en række kortere håndgemæng over den senere tid--- uden fare for at indsatte undslap fiksering --- brækket hånd på vagt --- slag på tværs af næseroden --- operation --- grebet i kønsdele --- fare for manglende fertilitet --- sygeorlov --- medført skærpede disciplinerende forhold, herimellem periodevis konfiskation af indsattes tøj og umagelig fiksering --- indenfor reglementet.

Uddrag af fængselslæge Mark Oslins rapport, 4. maj 1995:

Lee Rudder Washington: Mand, sort. 26 år. 1,98 m. 99 kg. Stærkt bygget. God kondition og stærkt hjerte. Har dyrket kraftig muskeltræning i løbet af sit fængselsophold.
Høj motorisk evne. Godt syn og god hørelse.
Sygdom: Ar efter knivsår. Mærker efter gentagen konfrontation med fængselspersonalet.
Ingen kendte sygdomstilfælde.
Konklusion: Emnet er i tilstrækkelig fysisk form til at modtage sin straf.
Pga. den kraftige muskelstruktur anbefales høj spænding.

Dossier på **23.08.72** - 08966

Jane Turner

Uddrag af politirapport, off. Kristine Knoef, College Park, 22. oktober 1994:

Officer Don Kinder blev fundet på adressen, skudt med en svær-kalibret pistol --- kaliber og kugle stammer fra tjenestepistolen, liggende ved sengen --- fingeraftryk stammer fra anholdte Jane Turner --- usammenhængende vidneudsagn --- virksomhed som prostitueret --- Kinder forlod sin partner, der gik til frokost, og kørte en tur for at 'kæmme området' --- vidner så Kinder foretage, hvad mest sandsynligt var en arrestation med efterfølgende ransagning af mistænktes værelse.

Fængselspsykologens rapport, dr.psyk. Becky Sadler, 3. december 1994.

Jane Turner, 23.08.72 - 08966:

Dataliste:
Vokset op i lavere middelklasse med moder, stedfader og to mindre halvsøskende. Har siden sit 12. leveår været i jævnlig kontakt med de sociale myndigheder og politiet. Hun stjæler, lyver, pjækker for skolen og stifter meget tidligt bekendtskab med forskellige rusmidler. Dog uden at det udarter sig til misbrug.
Har trods sin sporadiske tilstedeværelse klaret en high school eksamen med fornuftigt resultat.
Hun har arbejdet på det lokale Community-center som frivillig i arbejdet med problemramte børn.

Intelligenstest:
IK på 110 p. (100 middeltal). NB! det er mit klare indtryk, at Janes IK er højere, men at hun pga. sit besvær med at fastholde koncentrationen ikke kan yde sit bedste.

Resultat af personlighedstest:
Er ikke modvillig overfor testsituationen.

Jane klarer den kognitive test meget godt, men de keder hende tydeligvis og hun nægter halvvejs igennem testen at færdiggøre den.

Hun er ikke god til at koncentrere sig om at holde strukturen i opgaverne, men ikke fordi hun ikke kan se den. Det virker nærmest som om hun tager sig sammen for min skyld.

Den emotionelle test synes at understøtte Janes flakkende tilstand. Hun fortæller lange historier om hvert af billederne og mister ofte tråden. Hun synes at identificere sig med stort set alle personer i billederne. Hun bliver meget påvirket af billederne og græder ved flere lejligheder. Hun formår oftest ikke at skelne mellem virkelighed og fantasi. Hendes fantasiverden er både præget af idealforestillinger og uhyggelige, barske fortællinger. Hun er meget veltalende og har et underholdende og umiddelbart vindende væsen og er en meget smuk kvinde. Hun forfalder af og til til at bruge et groft og fornærmende sprog, men virker generelt velbegavet.
Jane har problemer med at skelne mellem sig selv og andre. Hun er grænseoverskridende i sin optræden og er under vores samtaler flere gange meget kropsligt udfordrende. Hun beretter, at hun har haft problemer med spisevægring, men jeg kan ikke afgøre om det er sandt. Der er dog ikke tvivl om, at hun har nogle problemer omkring sin kropslige bevidsthed.
Det er meget svært at afgøre, hvilke af hendes historier, der er sande. det er også svært at afgøre om selv ved, hvornår hun lyver og hvornår hun taler sandt.

Uddrag nr. 1 af samtaler mellem Becky Sadler og Jane Turner:

{Vores samtale er idag startet med, at Jane er meget ulykkelig over den behandling, hun får i fængslet. Hun synes, at personalet er fjendtligt indstillet overfor hende.}

BS: Hvorfor tror du, at personalet er fjendtlige?
JT: De tror, at jeg har myrdet en af deres kolleger, men det har jeg jo ikke. Endelig forsvarede jeg mig. Men de har også sådan et trist arbejde, alle de lange gange og så skal de gå i uniform. Jeg kunne ikke gå i uniform hver dag. Det var derfor jeg ikke kunne blive sygeplejerske. Engang sagde en kendt læge, at jeg var ret smart. Godt nok er uniformerne mere sexede end fængselsvagternes, men alligevel ...Jeg har ikke gjort dem noget, så hvorfor kan de ikke lide mig?
BS: Jeg ved det ikke Jane. Hvad mener du med, at du *endelig* forsvarede dig?

JT: ... [piller i sin trøje] Jeg tror jeg vil strikke en sweater til min stedfar. Tror du at de vil skaffe mig garn og strikkepinde? Mine forældre elsker mig, ved jeg. Jeg har haft en god barndom.
BS: Lad os prøve at holde fast i det med selvforsvar, Jane.
JT: Man har sgu da lov til at forsvare sig selv, ikke? Da det liderlige svin begyndte at rage på mig, var det lige et skridt for meget, du. Kan de ikke bare arrestere én.. Alle folk rører ved mig. Alle folk har altid rørt ved mig. Bare fordi man slider fliser og escorterer med lidt ekstra i posen, betyder det ikke, at alle kan gøre alt. Ville du finde dig i det, måske?
BS: Nu handler det jo ikke om mig, Jane. Du mener politibetjenten opførte sig urimeligt overfor dig?
JT: ....[kigger ud af vinduet og nulrer ufraværende ledningen til bordlampen] Jeg ville gerne arbejde et sted, hvor jeg havde et kontor lissom dit. Så ville jeg være respekteret og være vigtig. Mine forældre ville være stolte af mig og mor ville tage sig af mig og ikke kun af de små. Tror du nogensinde, jeg kunne gøre en uddannelse færdig? Jeg har tænkt på noget med kunstskole, ... eller noget med børn, eller bare mennesker. Hvis jeg bare kunne komme nogen vegne... {osv}

Uddrag nr. 2 af samtaler mellem Jane Turner og Becky Sadler.

[...]

BS: Jeg kan se i dine papirer at du har arbejdet med børn i nogle år.
JT: Ja, henne i pasningsordningen på centeret. Jeg kan godt lide børn. De er så nemme at være sammen med. Når jeg er sammen med børnene er tingene ikke så svære at finde ud af. Jeg behøver ikke at være bange for dem, tror jeg..... jeg mener... de vil mig jo nok ikke noget ondt.
BS: Hvem tror du vil dig noget ondt Jane?
JT: Der er da mange folk, der ikke er rare at være sammen med - det er nemmere med børnene. Vi leger og fortæller historier. Det er somom at vi forstår hinanden - børnene og jeg. De har så meget fremtid. Man har ikke så mange dårlige minder når man er 5 år. Det kan jeg godt lide. Der var nogle af mødrene som ikke synes at jeg måtte være der, fordi jeg arbejdede på gaden....
men jeg fik lov alligevel.... Jeg ville aldrig gøre børnene fortræd. Jeg kommer til at savne dem, hvis jeg skal være her længe.
BS: Hvad tænker du på når du siger at du måske skal være her længe?
JT: Jeg tænker på fængslet her ... eller tror du virkelig de slår mig ihjel?
BS: Jane, det er jo ikke.....

JT: Det gør de vel... det er jo deres job. Sikken et lortejob. Så har jeg alligevel flere tilfredse kunder end de har. [Hun griner lidt for sig selv og lader en hånd glide ned over skulderen] Kender du dem, der gør det?
BS: Jeg kender da nogle af de betjen...
JT: Hvor skulle jeg også være ellers. Jeg kan nok ikke komme tilbage - og nu får jeg da ihvertfald ikke lov til at arbejde med børnene mere. Måske hvis jeg flyttede til en helt anden stat....
BS: Jane, øhh [taken by surprise].... lad os prøve at vende tilbage til hvorfor det er nemmere at være sammen med børn.
JT: De er lissom ikke så indviklede. Man kan mærke når de kan li' én - og så gør de ikke én ondt. Det lyder måske lidt mærkeligt, men jeg synes, at jeg bedre kan snakke med dem. Om mange ting.
BS: Jeg synes ikke det er mærkeligt - børn er bestemt dejlige at være sammen med, men jeg synes nu også, at jeg trænger til at være sammen med andre voksne, fordi de ...
JT: Har du da ingen venner, du kan være sammen med?? Det kender jeg godt; måske er det dit job - tror du det? Måske kunne folk bedre lide dig, hvis du ikke stillede så mange spørgsmål... og ..
BS: Det var nu ikke sådan, jeg mente det, Jane .. det ...

(I resten af samtalen med Jane er hun meget svævende og afviser at blive konkret igen).

Uddrag af retsprotokol, dommer David Cronauer, 16. april 1995:

Thi kendes for ret i appelsag:

Borgerne i Georgia mod Jane Turner.

Tiltalte findes ***skyldig*** i 1 tilfælde af drab på politimand i funktion.

Jane Turner dømmes hermed til døden i den elektriske stol.
Eksekvering vil ske efter gældende praksis.

Appelskrivelse, David Shanks, 30. april 1995

College Park

Til den Demokratiske guvernør for Georgia, Zell Miller
Angående Jane Turners sag.

Jeg skriver til Dem i min egenskab af centerleder for communitycenteret Rainbow Bridge i College Park. Det er igennem mit arbejde her, at jeg er kommet til at kende Jane.
Min kommentar til denne sag handler ikke om skyld eller uskyld. Det er ikke mit job at dømme i denne sag, ligesom det ikke er mit job at dømme nogen overhovedet.
Jeg har kendt Jane i næsten 7 år nu. Hun startede med at komme hos os efter anbefaling fra hendes sagsbehandler. Jane har haft en del problemer med sine forældre og med at passe sin skole. Det var meningen, at hun hos os skulle finde ind i et sundere fællesskab, end det, hun kunne finde på gaden.
Hendes største interesse gælder kunst. Jane har store evner indenfor både tegning og maling. Hun har igennem alle årene gang på gang vendt tilbage til at søge at udtrykke sig gennem kunsten.
Trods vore anstrengelser er det ikke lykkedes os at holde Jane fra gadens skadelige påvirkning. Janes problemer er større end at vi alene kan tage hånd om dem. Og det er ligesom det, der er min pointe: Jane har brug for hjælp, og det har hun haft længe. Hun er en meget forvirret ung pige.
Selvom hun er åben og kærlig, er det ikke lykkedes mig eller andre fra centret at komme tæt nok på hende til at forstå eller hjælpe.
De eneste hun har sikkert tillid til, er børnene. Hun har de seneste år arbejdet frivilligt med vores børneprogram, med pasning af børn fra unge sorte mødre. Et program De selv har støttet såvel økonomisk som politisk op til sidste valg.
Jane har en livlig fantasi og et væsen, der vinder børnene for sig. De elsker hende og hun er lykkelig sammen med dem. Selv i de perioder, hvor hendes underhold har været betalt af gadens arbejde, har hun i dagtimerne været her og været en stor hjælp med børnene.
Jeg er fuldt ud klar over, at Jane har begået en forbrydelse, men som jeg efterhånden kender Jane, tror jeg på, at hun har handlet delvist i selvforsvar.
Jane er en pige med mange ressourcer og gode sider. Som medlem af det Demokratiske parti må De være den første til at forstå, at dem, der har været på bunden af det amerikanske samfund vil kunne gavne samfundet, hvis de får endnu en chance.
Det bør ikke være med lovens hårdeste straf, at vi skal svare hendes mangeårige råb om hjælp.

med venlig hilsen, David Shanks.

Uddrag af fængselslæge Sharon Hines rapport, 4. maj 1995:

Jane Turner, kvinde, sort. 22 år. 1,58, 46 kg.
Spinkel af bygning, godt syn, god hørelse.
God kondition, godt hjerte. Høj motorisk evne.
Blå mærker og skrammer fra opholdet i fængslet. Ingen særlige sygdomstilfælde.
Fysisk istand til at modtage sin straf.

Dossier på **28.06.69** - 96877

Jafaar Hatim

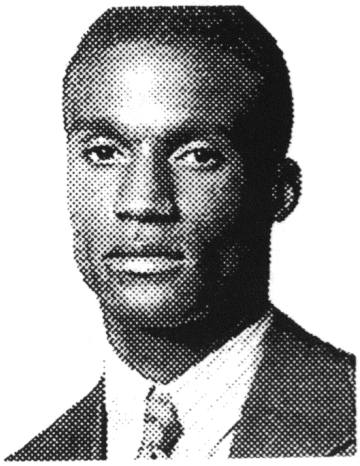

Uddrag af politirapport, off. Frank Lindsey, College Park, 1. maj 1994:

--- de to tiltalte tiltvunget sig adgang til kvindens bil, da den holdt for rødt --- skubbet kvinden ud --- har siddet i klemme --- Rick Fouts udpeger Hatim som fører af bilen --- manøvreret bilen ind i kantstenen for åbenbart at ryste kvinden af --- døde senere i ambulancen --- da anholdte blev opmærksom på gråden, blev barnet løsnet fra barnestol på bagsædet --- soltag --- døde straks ved kontakten med vejbanen --- skarpt forfulgt af to patruljevogne langs Roosevelt --- politispærring ved Main og Harvard --- mindre knubs --- visitation finder 4 gram heroin --- Fouts udtaler under forhør, at han forsøgte at stoppe vennen --- Hatim synes ikke at huske fra episoden --- under indflydelse af narkotika ---

Fængselspsykologens rapport, dr.psyk. Becky Sadler, 3. september 1994

Psykisk evaluering af Jafaar Hatim, 28.06.69 - 96877.

Dataliste:
Tiltalte er opvokset i højindkomstfamilie i Atlantaforstaden Riverdale.
Forældre i live, yngre bror, ældre søster.
Medicinstuderende indtil arrestation.
Betinget dom for besiddelse af marihuana, to tilfælde af husspektakel, dog ingen tiltale.
Boede indtil arrestationen i nærheden af universitetet med sin kæreste Pamela Pryor.

Duelighedsinterview:
Tiltalte var tilbageholdende med egen vurdering. Eksamensudskrift tyder på et godt greb om sit fag.

Intelligenstest:
Tiltaltes intelligenskvotient blev målt til 120 (100 middeltal), trods tydelige abstinenser fra stoffrihed.

Resultat af personlighedstest:
Testpersonen er modvillig overfor testsituationen og overfor mig. Han hævder, at jeg er med i et komplot imod ham fra myndighedernes side.
Jaafar klarer sig meget flot i den kognitive test. Han giver udtryk for en hvis overlegenhed. Han er klar over sin begavelse og finder det under hans niveau at blive testet overhovedet. Han viser ingen problemer med hverken abstrakt eller konkret tænkning.
Ved den emotionelle testning viser Jafaar ikke umiddelbart fejlfunktioner eller forstyrrelser. Det er dog min mistanke, at han ikke reagerer spontant på mine spørgsmål. Under hele testen virker han for første gang fuldstændig rolig og kontrolleret. Han er intelligensmæssigt i stand til at danne sig et overordnet indtryk af testene, og jeg tror at hans svar er beregnede. Han har et godt indtryk af, hvad der ville være normale og unormale svar.
Der er ikke noget specielt at mærke på ham eller på hans svar, da jeg viste ham billeder af mor/barn-situationer. Ingen tegn på at det påvirker ham overhovedet.

Konklusion:
Idet jeg pointerer ikke at tage stilling til skyldsspørgsmålet, skønner jeg, at tiltalte er istand til at forstå sin dom og straf.

Uddrag af 2. samtale mellem Becky Sadler og Jafaar Hatim, 1 oktober 1994.

{De første 10 minutter går med spørgsmål fra mig og afvisende svar fra Jafaar}

BS: Du ser ud til at have det bedre idag end da vi talte sammen i forrige ude?
JH: Det har jeg også.
BS: Det er mit indtryk både fra sidste gang og idag, at du ikke har meget lyst til at tale med mig?
JH: Jeg er jo ikke dum, dame [masserer sig ved tindingen og tører en svedperle væk].
BS: Hvad mener du?
JH: Jeg ved godt, hvad du er ude på. Det er din opgave at få mig til at se ud som en følelseskold psykopat, så I med loven i ryggen kan riste mig!
BS: Du tror, at jeg har interesse i at 'fabrikere' et forkert billede af dig?

JH: Når du siger det på den måde, så: ja.
BS: Hvorfor skulle jeg det?
JH: Fordi det hele er aftalt. Fouts har fikset en aftale og nu er der brug for en hensynsløs morder. Hvor passende hvis psykotesten viste, at jeg var følelsesmæssigt afstumpet: knægten er skyldig, alle er glade og Jafaar er blot endnu en dreng fra et godt hjem, som blev lokket i uføre af den slemme, slemme narko. "Just say No". Finger. Mig narrer i sgu ikke. [Giver 'hilsen' med sin finger og knytter hånden].
BS: Ville du tro mig, hvis jeg siger, at min eneste opgave er at give en så præcis vurdering af din mentale tilstand som muligt?
JH: Åh ja! Du er da den første af alle, jeg gerne vil stole på. Du er jo kun et tilfældigt kvindemenneske, der endnu mere tilfældigt skal afgøre om jeg skal rådne op på en mental anstalt eller om jeg er normal nok til at lyn-mikrobølget mit Cortex Cerebralis.
BS: Jafaar .. jeg tror at ..
JH: Ja du tror, gør du. Men hvad f.. <u>ved</u> du egentligt? Måske er det hele et plot, og de eneste, der ikke er med i det er os to? Lyder det ikke forbandet sandsynligt?
Hvad ved du overhovedet om mig? Du sidder bare der bag dit forbandede skrivebord og spiller overlegen. Det eneste du ser, er en ung mand, der har haft alle de rigtige muligheder og alligevel ikke kunne klare sig. Du tror sikkert, at fordi kan kommer fra et 'godt' hjem, så er det hele skide godt?
BS: Du tillægger mig en masse tanker, som jeg slet ikke har, Jafaar.
JH: Nej, du er vel ravende ligeglad. Du kan jo bare gå hjem kl. 5. Du er jo ligeglad med, om jeg har gjort det eller ej. Arbejder du på provision? Måske får du penge efter, hvor mange uskyldige, du kan få dræbt pr. måned? I har måske en lille landsdækkende konkurrence, du og dine kolleger i psykologforeningen? [Forvrænget stemme] *Og på førstepladsen i denne uge (□ da-dam□): Becky Fucking Sadler med 3 ristede, en hængt og to halvdøde af skræk...*
BS: .. [tager en slurk vand og betragter Jafaar] Du er tiltalt for at smide en mor og hendes barn ud af en kørende bil.
JH: Ja, men jeg kan ikke huske, at jeg har gjort det. Og jeg ved, jeg ikke er istand til sådan noget.
BS: Hvordan ved du det?
JH: Det ved jeg bare. Tror du jeg ville uddanne mig til læge, hvis jeg følte trang til at kaste børn ud af biler?
BS: [?] ..
JH: Hvad skulle det nytte. Ingen tror på mig.
BS: Jafaar, jeg tror, at under påvirkning af narkotika, er man istand til at gøre ting, man ikke troede sig istand til, og som under normale omstændigheder ikke ville gøre.
JH: .. Har du nogensinde spekuleret over, hvorfor Rick hverken er blevet tiltalt eller testet som jeg er. Hans kriminelle løbebane er ellers langt som et ondt år.

BS: Det er ikke min opgave at ...
JH: Nej! hvad er din opgave egentligt? At få mig på skafottet. Tror du ikke jeg er bange, for helvede? ... Nej, hellere få mig dømt end *fucking* tænke sig om...

{Resten af samtalen er decideret ufrugtbar. Jafaar er overbevist om min medvirken i plottet. Han hævder, at han ikke er skyldig. Han er fjendtlig, men virker også i små glimt ulykkelig og har svært ved at skjule, at han er meget bange. Han viser meget sjældent følelser, men der er en vis intensitet over hans tale og gestik, jeg tolker som angst og desperation.}

Uddrag af retsprotokol, dommer William F. Holding, 3. december 1994:

Thi kendes for ret i appelsag:

Borgerne i Georgia mod Jaafar Hatim.

Tiltalte findes ***skyldig*** i 2 tilfælde af drab, 1 tilfælde af carjacking, modsættelse af arrestation og besiddelse af narkotika.

Ved strafudmåling tages i betragtning drabenes hensynsløshed og at et af ofrene var et barn.

Jaafar Hatim dømmes hermed til døden i den elektriske stol.

Eksekvering vil ske efter gældende praksis i staten Georgia.

Appelbrev, Pamela Pryor, 24. marts 1995

Hamar, Norge

Til guvernør Zell Miller
Kære hr. Guvernør.

Når jeg skriver til Dem igen i denne sag, så er det fordi jeg ikke kan opgive håbet. Jeg kan ikke opgive håbet om, at retfærdigheden vil sejre til sidst. Jeg tror på Gud, på USA, på retfærdigheden og på Dem, hr. Guvernør.

Jeg er som bekendt Jafaar Hatims kæreste og har været det i over to år før den tragiske hændelse, der ændrede hans og mit liv så dramatisk. Jafaar og jeg har været igennem meget sammen, og jeg har ikke tænkt mig at svigte ham nu. Jeg har stået ved hans side under hele retsagen. Det var hårdt. Presset har været hårdt for mig og min familie, og jeg er nu på et rekreationsophold på et sanatorium i Norge. Men jeg fortsætter kampen, fordi jeg tror på Jafaars uskyld i denne sag. Jeg kender ham, og jeg ved, at han ikke er istand til at begå sådan en frygelig forbrydelse, som den han er dømt for. Jafaar har et voldsomt og kompliceret sind. Han har meget at slås med, og det gør ham nogen gange svær at omgåes og svær at forstå.
Det kom frem i retsagen, at jeg skulle have meldt ham for anvendelse af fysisk vold mod mig selv. Det er alt sammen en misforståelse. Det er korrekt, at jeg et par gange har tilkaldt politiet, fordi Jafaar var voldsom. Men det er bare fordi hans temperament har skræmt mig. Det er for mig helt forskelligt fra noget så grusomt, som at slå en kvinde og hendes barn ihjel.
Det ville Jafaar ikke kunne gøre. Han ved selv, hvordan det er at være et lille forsvarsløst væsen. Hans familie er ikke et særligt kærligt sted at være, og hans familie har for mig at se svigtet ham. Han har det ikke nemt med dem og lider meget under deres manglende opmærksomhed. Jeg tror, at al hans vrede stammer fra den kendsgerning, at han savner tillid og kærlighed. Den har jeg prøvet at give ham, og det kan gøre ham så usikker, at han med alle midler prøver at få mig til at forlade ham. Men jeg tror han vil lære at elske, hvis han får chancen. Og det kan de give ham og mig, hr. Guvernør.
Hvis De kendte Jafaar som jeg gør, ville de være 100% overbevist om hans uskyld. Lad ikke den uretfærdige dom ende i en mere uretfærdig ende på en uskyldig ung mands liv.
Med håbet i mit hjerte og troen på mit stolte lands forfatning og dets tjenere, slutter jeg denne appel til Dem, hr. Guvernør.

hilsen, Pamela Pryor

Uddrag af læge Mark Oslins rapport, 4. maj 1995:

Jafaar Hatim, mand, sort, 26 år. 1,80, 72 kg.

Middel af bygning, godt syn, god hørelse, men generes af abstinenser fra længere tids tvungen stoffrihed. Lav motorisk evne, der stammer herfra.
Dårlig kondition, søvnbesvær.

Mærker efter kanyler, småskavanker i forbindelse med 1-2 års stofbrug.

Han er fysisk istand til at modtage sin straf.

Uddrag af fængselsvagtens rapport, 4. maj 1995:

ikke fikseret ved påklædning --- rev sig løs --- forsøgte fra lægens kontor at flygte af gangarealet i blok 7,3 --- hurtigt fikseret --- småskrammer --- forholdsordre at foretage konstant fiksering også gældende for øvrige ved lægeundersøgelse.

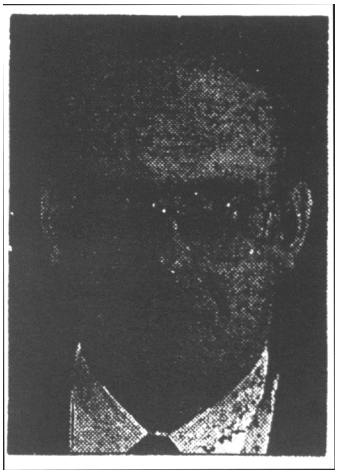

Dossier på **30.08.53-**42245

George Aldrich

Uddrag af politirapport, off. Robert M. Friars, Smyrna, 3. februar 1993:

--- tyder på, at anholdtes moder efter faldulykken har forsøgt selv at kravle til telefonen efter hjælp. Anholdte har da sandsynligvis fjernet telefonen og i løbet af nogle dage opsat lydisolerende elementer, så moderen har været ude af stand til at kontakte omverdenen med råb --- død efter ca. 10 dage under store smerter fra det åbne benbrud, svækket af blodmangel, mangel på tilstrækkelig mad og vand. Stemmebåndet tyder på, at moderen har afgivet nødlidende skrig i flere dage indtil døden indtraf --- liget, en dreng på 5 år, fundet i klædeskab i anholdtes værelse --- identificeret som anholdtes nevø --- mærker efter kvælning omkring mund og tag omkring brystkasse -- anholdte havde henvendt sig til politiet, hvor arrestationen fandt sted 2. februar 1993 kl. 15.13.

Fængselspsykolog, dr.psyk. Becky Sadler, 10. juni 1993

Psykisk evaluering af emne 300853-10977 George Aldrich.

Dataliste:
Tiltalte er opvokset i mellemindkomstfamilie i Atlantaforstaden Smyrna.
En storesøster. Fader død, da tiltalte er 2 år gammel. Søster forlader hjemmet som 16 årig, hvor hun gifter sig med en lastbilschauffør.
Arbejdede op til anholdelsen indenfor postvæsnet med sorteringsopgaver.
Ingen tidligere konflikt med loven.
Tiltalte har haft et stille men stabilt arbejdsliv.

Duelighedsinterview:

Tiltalte oplyste at være god til sortering og nummersystemer, manerer og huslige sysler.

Intelligenstest:
Tiltaltes intelligenskvotient blev målt til 88 (100 middeltal).

Resultat af Personlighedstest:
Den tiltalte er samarbejdsvillig i testsituationen.
Han er koncentreret og omhyggelig. Han er meget optaget af detaljer og dette går ud over evnen til at forstå den overordnede sammenhæng. Han virker meget bekymret og lidt bange for de dele af prøverne, hvor han har besvær. Han undskylder meget, når han mener at bruge for lang tid, eller mener at have svaret forkert.
Ved test af de kognitive funktioner kan det slås fast, at den tiltalte er middeldygtig. Han kan udføre de fleste af opgaverne, men kan ikke give noget svar på, hvad testen måske overordnet tester. Han udfører de opgaver, han får pålagt, men er ikke istand til at overskue en sammenhæng i opgaverne.
Han er god til at finde og følge struktur i den enkelte opgave, men går i stå, når han selv skal lave regler eller orden for en opgave.
Ved test af de emotionelle funktioner kan der konstateres forstyrrelser. Den tiltalte er i denne testsituation tydeligvis meget forvirret og også en del mistroisk. Han er meget usikker på sine svar. Det præger ham meget, at han vil gøre mig tilpas med sine svar. Han viser svære forstyrrelser i spørgsmål omkring personlige relationer. Da han får forevist de billeder i testen, der normalt har med tillid, kærlighed, tryghed og omsorg at gøre, fortæller han udelukkende om svigt, sorg, forladthed. Hans bedømmelse af kvinderne på billeder svinger fra kærlighed til had. Hans forhold til især kvinder er tydeligvis præget af stor angst og vrede.

Tiltalte har igennem sin opvækst været stærkt underlagt en dominerende moderskikkelse. Da moderen blev ramt af en ulykke i hjemmet reagerede tiltalte ved at 'tage kontrol' - vise moderen, at han nok skulle tage sig af hende, som hun har taget sig af ham. Moderen blev forhindret i at komme i kontakt med omverdenen og da tiltalte ikke vidste, hvad han skulle stille op, døde hun langsomt. Tiltalte var dog ikke direkte resulterende i moderens død.
Moderen har gennem den tiltaltes opvækst virket stærkt reducerende på den tiltaltes muligheder for kontakt med andre end moderen. Denne svækkelse af evnen til at færdes i verden har også skadet den tiltaltes virkelighedstestning. Når verden bliver for besværlig at finde ud af, viser den tiltalte apati eller raseri. Han beretter, at han ikke tåler larm særligt godt, og at han reagerer meget voldsomt, hvis han irriteres af fx. støj eller menneskelig adfærd, han ikke kan gennemskue.

Moderens ulykke har været en af de situationer, hvor den tiltalte ikke har kunnet holde fast i virkeligheden.
Den tiltalte giver udtryk for, at han godt er klar over, at moderen havde brug for hjælp. Moderens ulykke giver lige pludselig den tiltalte magten, efter at have været den undertrykte altid. Dette, sammenholdt med hadet til moderen, har psykologisk set gjort det umuligt for den tiltalte at forholde sig til den situation, han befandt sig i. Moderens skrig og klage har yderligere gjort hele situationen uvirkelig for den tiltalte. Han har ikke vidst, hvad han skulle gøre, og har derfor kopieret sin moders måde at tage sig af ham som barn. Han har ignoreret de åbenlyse behov moderen havde. I sin opfattelse af situationen har han gjort det rigtige. Han har ladet moderen alene indtil hun kunne opføre sig ordentligt og ikke larme eller være til besvær.
Han hentede selv sin nevø for at glæde moderen. Det var nevøens angst og gråd, der førte til, at den tiltalte kvalte ham. Den tiltalte ville blot, at drengen var rolig.
Den tiltalte ved godt, at både moderen og nevøen er døde, men er ikke klar over, hvad han kunne gøre for at forhindre det.

Konklusion:
Den tiltalte kom ufraværende i en situation, som fik hans latente personlighedsforstyrrelser til at komme frem til overfladen.
Han er grundliggende istand til at skelne mellem rigtigt og forkert. Han er klar over, at han har begået en forbrydelse og forstår vores lands strafferetslige system. Jeg skønner, at den tiltalte er istand til at forstå sin straf.

Udskrift af samtaler mellem Becky Sadler og George Aldrich:

BS: George, prøv at huske tilbage til det tidspunkt, da du fik ideen med at hente din nevø Stuart. Kan du huske, hvorfor du ville have, at han skulle være der?
GA: Jeg gjorde det for mor. Hun græd, skreg og kaldte på 'sin dreng'.
BS: Din mor kaldte på 'sin dreng'?
GA: Ja, hun råbte "min dreng skal hjælpe nu, kan mors dreng hente hjælp nu?" .. Jeg har altid hadet når hun kaldte mig det [vred]. Jeg ville ikke være mors dreng. Så jeg hentede Stuart. Det skulle ikke være mig mere. Jeg hentede en anden dreng til hende.
BS: Ved du, hvorfor hun græd, George?
GA: Hun plejer ikke at græde så meget. Hun kunne ikke lide, når jeg græd. Jeg skulle blive på mit værelse. Måske græd hun fordi hun skulle blive på værelset.

{Vi taler et stykke tid om moderens smerter. George synes ikke helt at være klar over, hvor meget moderen har lidt, inden hun døde. Forstår ikke begrebet smerte, når det drejer sig om andre}

BS: Vi var ved at tale om Stuart. Hvad skete der, da Stuart kom med op?
GA: Han ville ikke være en god dreng. Han skulle være en god dreng for mor. Ikke lave larm ... ikke græde .. Hjælpe mor!..
Han ville ikke blive hos mor, skreg og strittede imod.
BS: Hvad gjorde du så?
GA: Jeg holdt ham indtil han blev stille.... han blev helt stille.. Jeg ville lægge ham hos mor, men der var så griset. Drengen skulle ikke være snavset. Han var helt blød og slap at bære på. Jeg kan godt lide Stuart.
BS: Ved du, at nogle mennesker ikke kan tåle at blive holdt så hårdt?
GA: Hvad mener du? Jeg ved da godt, at han er død .... men jeg har ikke rigtigt slået ham ihjel - jeg ville jo ikke gøre det. Prøver du at give mig skylden, hva? Det var ikke min skyld. Jeg ville bare, at der skulle være ro. At mor ikke mere skulle råbe efter mig og at små drenge ikke skulle græde mere. Det hele skulle jo bare være i orden igen. Der er jo ikke rigtigt sket noget. Jeg vaskede Stuart pænt og lagde ham ind i skabet. Jeg ville lege med ham, men han var helt slap. Jeg læste historier for mor, for hun var helt stille....

{Tiltalte bliver pludseligt meget ophidset, og jeg vælger at få betjentene til at føre ham tilbage, da han virkede fjendtlig på mig}.

Appelbrev, J.B. Williams, 4. juni 1994.

Til: Guvernør Zell Miller
Vedr.: Dødsdommen mod hr. George Aldrich

Ærede Herr

Jeg skriver til Dem i denne sag, fordi jeg synes, at det er min medmenneskelige pligt at fortælle om den side af George Aldrich, som jeg og hans kolleger kender. Lad mig først, for jeg går videre, nævne, at jeg på ingen måde vil anfægte den høje rets skyldig-kendelse i denne sag. Det er en frygtelig uorden med det hele. Det er noget rigtigt skidt både for vores by og for de involverede parter.
Jeg har været mr. Aldrich' chef i al den tid, han har været ansat her på postsorteringscentralen. Mr. Aldrich har altid været en god og vellidt medarbejder.

Han har altid været tilbageholdende og meget stille. Han gør ikke megen væsen af sig, men det er jo heller ikke det, der kendetegner en god postarbejder. Han har passet sit arbejde omhyggeligt. Han har ikke haft en sygedag og er aldrig mødt for sent i al den tid, han har arbejdet her.
Vi har aldrig hørt et ondt ord fra ham, og han har altid været villig til at give en skilling, når vi har samlet ind ved sygdom eller mærkedage.
Det er mit indtryk, at han er vellidt hos det øvrige personale, der ligesom jeg har lært at sætte pris på hans rolige og beskedne fremtræden.
Overfor andre har han altid været korrekt og høflig. Hvis der er opstået nogle situationer, som han ikke har kunnet klare, har han ganske korrekt henvendt sig til sine foresatte, undertegnede. Det er jo mit job at klare den slags ting.
I al korrekthed vil jeg bede Dem også at inddrage denne vurdering af mr. Aldrich, når de beslutter, hvorvidt dødsdommen skal eksekveres.

højagtelse, J. B. Williams.

Uddrag af retsprotokol, dommer Robert Frier Hanson, 3. juni 1994:

Thi kendes for ret i appelsag:

Borgerne i Georgia mod George Aldrich.

Tiltalte findes ***skyldig*** i 1 tilfælde af vold mod mindreårig med døden til følge og 1 tilfælde af forsømmelse med døden til følge.

George Aldrich dømmes hermed til døden i den elektriske stol.
Eksekvering vil ske efter gældende praksis.

Uddrag af læge Mark Oslins rapport, 4. maj 1995:

George Aldrich, mand, hvid, 42 år. 1,72 m. 90 kg. Fedladen. Dårlig kondition og svagt hjerte.
Middel motorisk evne. Nærsynet, - 7,5 og -7,0, men god hørelse.
Ar efter blindtarmsoperation. Blodtryk meget over middel. Astma.
Emnet er i tilstrækkelig fysisk form til at modtage sin straf.

Dossier på **14.06.58-**24867

Robert Stanton Whetmore

Uddrag af politirapport, lt. Peter Sutton, 1. november 1993.

Politiet fandt på adressen 54 Magnolia, Roswell, Atlanta, ligene af mrs. Susan Whetmore og hendes og Robert Stanton Whetmores to børn, Anne og Thomas, 4 og 10. Det skete efter angivelse fra sigtede Robert Stanton Whetmore selv.
Ligene var placeret siddende side om side i en sofa i kælderen og havde været døde i omkring 3 dage. Dødsårsagen var skud gennem hovedet.

På trappen fandtes liget af 35 årige Robert Pearson, postbud i Roswell området, skudt direkte i hjerteregionen.

Huset var præget af fødselsdagsdekorationer fra sønnens 10 års fødselsdag, og ligene var stadig iført farvestrålende huer, hatte og udklædning.

Mr. Whetmore meldte sig selv til politiet og afleverede mordvåbnet.

Fængselspsykologens rapport, dr.psyk. Becky Sadler, 6. januar 1994.

Psykisk evaluering af emne 140658-24867, Robert Stanton Whetmore.

Dataliste:
Emnet er opvokset i mellemindkomstfamilie i det hvide forstadskvarter Roswell.
2 søskende, fader alene med børnene, da emnet er 5 år gammel, efter moders trafikulykke.
College-uddannelse i systemplanlægning, og arbejdede som sådan i et forsikringsselskab op til arrestationen.

Tidligere konflikt med loven beløber sig til to parkerings-forseelser og en fartbøde, hvortil der knytter sig en del korrespondance fra mr. Whetmore.

Duelighedsinterview:
Emnet oplyste at være god til EDB, finere fransk kogekunst, tøjsammensætning, franske vine, systemplanlægning, enkelte sportsgrene og matematik.

Intelligenstest:
Emnets intelligenskvotient blev målt til 132 (100 er middeltal).

Resultat af personlighedstest:
Den testede besvarer den rationelle del af testen næsten fejlfrit. Robert er meget begavet og arbejder under hele testen koncentreret.
Under den emotionelle del af testen er mr Whetmore mere tøvende i sine besvarelser. Han er ikke så meget i tvivl om, hvad han vil svare, men er optaget af hvordan svarene vil blive tolket. Han spørger flere gange om, hvordan jeg vil tolke hans svar. Han gør mig også opmærksom på, at jeg kun er et menneske og at min vurdering af ham vil være præget af, hvem jeg er. Ligeledes, at min uddannelse ikke nødvendigvis giver mig tilstrækkeligt grundlag til at fælde sande domme om hans sindstilstand, og at der ikke findes en-til-en relation mellem svar og tilstand.
Han besvarer dog den emotionelle test uden store afvigelser, kun når det drejer sig om svigt og sorg, er der stærk respons.
Hans tolerancefelt er meget snævert og præget af enten-eller svar, rigtigt eller forkert, godt eller dårligt. Han viser, at hans egne meget klare moralregler gælder ligeså godt for ham selv, som for hele verden.
Mr. Whetmore er meget velformuleret og vidende. De paranoide træk kommer mere i udtryk i hvordan han reagerer *på* testen, end hvordan han reagerer *i* testen. Han kender tydeligvis testenes formål og er i selve testsituationen meget kontrolleret og velovervejet.

Konklusion:
Emnet er i en sådan mental tilstand, at emnet er i stand til at forstå sin straf (og betydeligt mere end det!).

Uddrag af samtale nr. 2 mellem Becky Sadler og Robert S. Whetmore

{Det første kvarter af samtalen går med at mr Whetmore fremfører en officiel protest mod, at han kun bliver vurderet af én psykolog. Han finder det uansvarligt, at et menneske har så megen magt i hans sag.}

BS: Jeg tror, at jeg har forstået, at du ikke synes det er en tilstrækkelig bedømmelse, som du får ved denne fremgangsmåde. Men jeg kan ikke helt høre, om det er mig du protesterer imod, Robert.
RSW: Jeg vil på ingen måde antyde, at du mangler kvalifikationer til det arbejde, du udfører. Jeg beklager, hvis jeg er blevet fejlfortolket her. Jeg er blot stadig bekymret for at have min fremtid så kraftigt påvirket af en eneste, nok så dygtig, person. Alle kan tage fejl, eller være momentant uligevægtig. Der er ingen garanti for et sikkert resultat. Og jeg ønsker så sikre resultater som muligt. Det er på ingen måde et problem med din person. Det er et problem, at du kun er én person. På hvilken måde kan jeg være helt sikker på, at dine vurderinger er præcise nok?
BS: Det kan du vel heller ikke. Men hvad føler du, når du tænker over det?
RSW: Det kan vel ikke undre: jeg føler mig magtesløs. Jeg kan ikke placere dig i det her system, som jo ultimativt kan ende med at straffe mig for noget, jeg måtte gøre.
BS: Måtte gøre?
RSW: [sukker] Man skal måske have prøvet det selv. Det må være op til det enkelte menneske at ændre sine livsvilkår. Jeg har i ti år måttet leve med visheden af min kones utroskab. Jeg har opfostret to børn, som ikke var mine egne. Jeg har igennem alle disse år været villig til at tilgive min kone, blot hun viste sig værdig. Havde hun blot indrømmet sine fejl.
Men nu er der rettet op på uretten - bragt orden.
BS: Mange vil mene du har skabt en masse uorden.
RSW: Folk har travlt med at snakke. De samme som i årevis har dækket over hinandens mangel på moral. Næh, nu er balancen genoprettet. Det måtte komme, det var uafvendeligt. Derfor taler jeg ikke om 'skyld' men om 'pligt'.
BS: Hvordan fandt du frem til, at det var postbudet?
RSW: Elementært, dr. Sadler: hendes elsker måtte efter et stykke tid savne sin elskerinde. Jeg lå på lur og haps fangede ham, da han ringede på døren. Et postbud nøjes med at afleverede posten, hvor posten nu skal anbringes.
BS: Hvorfor spurgte du ikke din kone om hun var dig utro?
RSW: Og få hvilket svar? Du er vist ikke velbevandret i løgnerparadokset.
BS: .. eller følge hende og derigennem afsløre hende, så hun var tvunget til at dikutere problemet? Har du nogensinde haft konkret bevis for, at hun var dig utro?
RSW: Jeg har aldrig praktiseret at spionere på min kone. Det er ikke min stil. Da jeg først var sikker i min sag, så ventede jeg.
BS: Ventede?
RSW: Ja, ventede på, at hun skulle gøre en ende på uholdbare, uanstændige og ikke mindst uværdige situation, som hun havde bragt os i.
BS: Hvad skulle hun have gjort?

RSW: Hun skulle være kommet til mig og indrømmet sine fejltagelser og så kunne vi have handlet derfra. Og aftalt hvad vi skulle gøre med de uægte børn.
BS: Og du sagde aldrig noget, antydede, at du mistænkte hende?
RSW: Næh, hvorfor det. Udspillet var jo moralsk set ikke mit. Det var et spørgsmål om hendes ære at komme ud af busken. Og da hun ikke ville, blev det et spørgsmål om min. Og nu er skålene i ro igen.
BS: Har du nogensinde overvejet, om du tog fejl?
RSW: Kun som intellektuel leg. Jeg har altid været helt sikker. ....Var der mere for idag? Jeg formoder jeg kan få en kopi af samtalereferaterne.

Appelskrivelse, Lucille Colman, 3. april 1994.

Til appelretten.
Angående sagen mod Robert Stanton Whetmore, 'Robbie'.

Når jeg efter mange overvejelser skriver dette brev, er det fordi det er min opfattelse, at der er visse aspekter, som ikke rigtigt er blevet berørt i den første retsag. Såvidt jeg kunne følge den i The Atlanta Journal, ihvertfald.
Min mand, der mødte sin Gud i 1991, og jeg, har kendt Robbie (mr. Whetmore) i mange år. Vi har boet side om side med hans forældre siden 1943. Da Robbie overtog huset efter sine forældre blev kontakten til familien mindre, men ikke mindre hjertelig. Vi bor i et kvarter, hvor folk bekymrer sig om hinanden. Vi tager os af hinandens små og store sorger. Ingen behøver at føle sig alene, hvis de ikke vil. Min mand, Gud være hans sjæl nådig, sagde altid: "Når man møder sin fjende, skal man altid kunne stole på dem, man står side om side med".
Robbie har altid været en rolig og meget velopdragen dreng. Han var aldrig bleg for at hjælpe til og han passede sin skole og holdt sig udenfor den slags ballade, unge mennesker altid roder sig ud i. De kan spørge i nabolaget: alle siger det samme om Robbie. Der har aldrig været noget galt med den dreng.
Det var med stor sorg vi måtte se ham forvandles, da han traf og giftede sig med Susan. Han var helt anderledes end før. Ikke at han på nogen måde var uhøflig, men han blev lidt sær. Han tog sig stadig lige godt af huset og haven. Det har altid været en glæde at se den smukke og ordentlige have, som Whetmores har haft over årene. Det er ikke megen kontakt, jeg har haft med hverken Susan eller børnene, men et eller andet var der mærkeligt ved hende. Alene den måde hun klædte sig på. Jeg skal være den sidste til at tale ondt om de døde, men Susan har aldrig rigtigt passet ind i vores kvarter. Hun var åbenlyst ikke fra samme solide baggrund som Robbie.

Jeg kan ikke forsvare Robbies udåd, men jeg er overbevist om, at det ikke er sket grundløst. Det er en frygtelig tragedie, men nogen må tale Robbies sag. Han er ikke nogen voldelig eller farlig dreng. Han er ulykkelig og har åbenbart været det i mange år.
Jeg beder derfor om, at man ser med milde øjne på Robbies sag. Han har ikke fortjent døden. Jeg ved ikke, hvad, der er gået galt, men intet kan rokke ved det billede af den hjælpsomme og velopdragne Robbie, som alle vi i kvarteret kender.

Med højagtelse, Lucille Colman.

Uddrag af endelig retsprotokol, dommer William F. Holding, 8. maj 1994

Thi kendes for ret i appelsag:

Borgerne i Georgia mod Robert Stanton Whetmore.

Tiltalte findes ***skyldig*** i fire tilfælde af overlagt mord.

Ved strafudmåling tages anklagedes familiebånd og to af ofrenes alder i betragtning.

Robert Stanton Whetmore dømmes hermed til døden i den elektriske stol.

Fængselslægens rapport, læge Mark Oslin, 4. maj 1995

Robert Stanton Whetmore. Mand, hvid. 36 år. 1,80 m. 78 kg. Middel bygget.
God kondition og sundt hjerte.
Middel motorisk evne. Bruger kontaktlinser af styrke 1,25. God hørelse.
Ar efter blindtarmsoperation. Blodtryk lidt under middel. Ingen kendte sygdomstilfælde.

Konklusion:
Emnet er i tilstrækkelig fysisk form til at modtage straf.